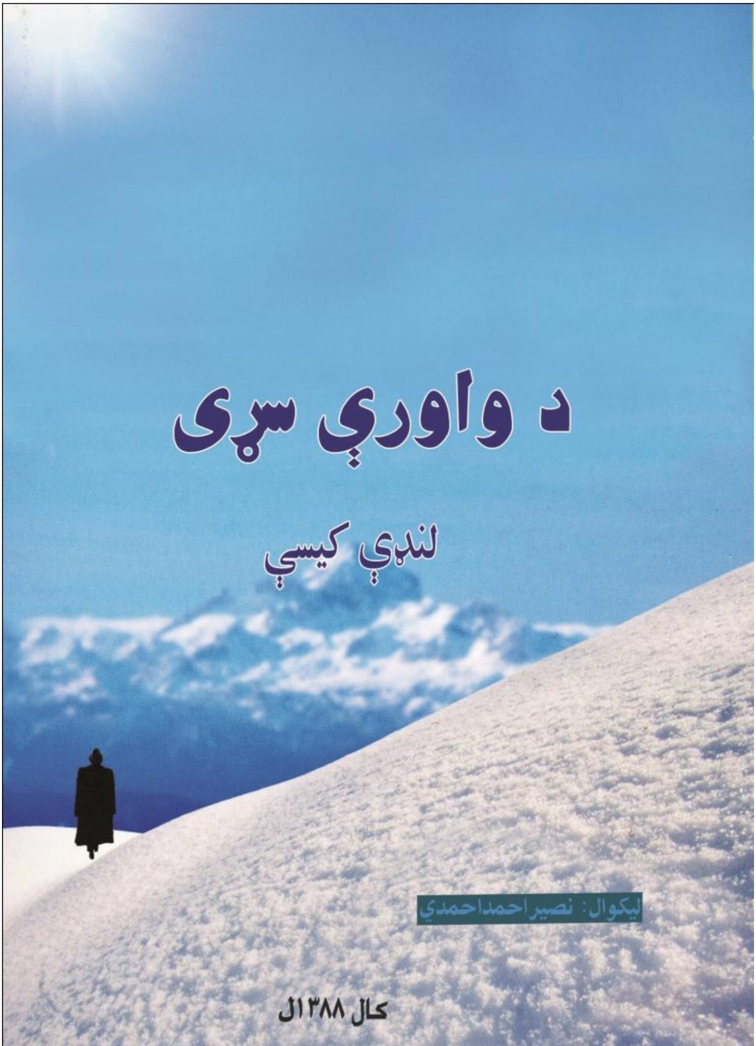

Download from: aghalibrary.com

د واورې سړی

لنډې کیسې

لیکوال: نصیراحمد احمدي

۱۳۸۸ل

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	: دواورې سړی
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
انلاین چاري:	سهارآنلاین ټکی نیټ www.saharonline.net
خپرندویه ټولنه	:مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته!

بسم الله الرحمن الرحيم

جنايت

دسهار په خړه کې د پوليسو يو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر يوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک يوه پوخ ديوال ته ولي لګولې وو، سر يې کيڼ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوتي ويښتو يې نرۍ پرخه پرته وه.

يو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپينه غاړه يې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته يې وکتل او دوه درې ځله يې په منفي بڼه سر وخوځاوه.

چوپه چوپتيا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې يې نيولې وې او له خولو څخه يې مړه تاوونه پورته کېدل.

يوه عسکر وپوښتل:

ـ څوک يې پېژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد يې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې يې ترپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدله.

* * *

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماریۍ کې کېښوده، بیرته پرځوکۍ کېناست، د مېز پر سر ایښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد ، به بیړه یې وویل:

_صاحب !

څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډیر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اورږمی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې،

دربیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته د وهمه بټنه ټېنګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت یې مبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:
ــمهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
ــیوه مهمه خبره درته لرم.
ــامر کوئ !
ــیوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یو لیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بیړه وویل:
ــهو ! یو هلک یخنۍ وژلی و.
په تیلفون کې ټوخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وویل:
ــپه ظاهره یخنۍ وژلی و، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.
څارنوال په بیړه وپوښتل:
ــتاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تلیفون قطع شو.
څارنوال ژر د مېز پر سرا پښې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:
ــزما دفتر ته راشئ !

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې يو په ونه لوړ سړی ولاړ و ، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبايل سکرين ته وکتل، په کاغذ يې يوه نومره وليکله، کاغذ يې ولاړ سړي ته ونيو ، ويې ويل:

ـغواړم پوه شم چې د تليفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر !

سړي کاغذ ور واخيست، په بېړه له دفتره ووت ، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته يې په ډکه خوله وويل:

ـڅه درک دې ولګاوه؟

ـهو صاحب ! تليفون له يوې پي سي او څخه شوی و ، تيليفونچي ويل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو ، لومړی يوه ښځه وه چې پوره لس دقيقې يې خبرې کړي، بيا يو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه يوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندنې تور ويښته يې په مستو سپين وو.

څارنوال وويل:

ـد بوډا په اړه يې نور څه مالومات درلود ؟

ـصاحب ! ويې ويل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر يوه خبره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بوډا

کڅوړنې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وویل:
ـپیدا به یې کړو؟
ـصاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته یې شمیره خلک ژوند کوي.
څارنوال یوه شېبه غلی و، ورو سته یې د مېز پر سر لوېدلې یوه یوه وربېجه ور ټوله کړه، په غاب کې یې وا چوله، ورو یې وویل:
ـرښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکم، شاید بیا تلفون وکي.
د څارنوال وړاندوینه سمه وختله، ماسپښین یې موبایل وشرنګید، مقابل لوري وویل:
ـزما خبره مو زړه ته ولوېده؟
څارنوال وویل:
ـخو موږ ثبوت غواړو.
ـکیسه اوږده ده، په تلیفون کې نه ویل کیږي.
ـنو چیرته سره وو ینو؟
مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تلیفون کې یوا ځې د موټرو هارنونه اورېدل کیدل، ورو سته یې وویل:
ـخو په یوه شرط!

_څه؟
_زه غریب سړی یم، ماته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
_سمه ده، ژمنه کوم.
مقابل لوري وټوخل، بیا یې وویل:
ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی،سباسهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.
تلیفون قطع شو.
ښارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوټ سم وګاڼه، ویې ویل چې په ښېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❋ ❋ ❋

ښارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.
په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کټارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.

پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد ، دی بوډا و ، له پطلون سره یې شنه لونګۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.
شېبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وویل:
ـ چرتي دې کړم.
بوډا هغه ته وکتل، برېتو یې سپینه پرخه نیولې وه، د اوږدې پزې تیره څوکه یې سره ښکارېده.
بوډا لنډ ځواب ورکړ:
ـ باید چرتي شې.
څارنوال مخ ور واړاوه:
ـ خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې یې.
بوډا یو سوړ اسویلی ویست، لاندي یې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو یې وویل:
زه کسبګرسړی یم، دېرش کاله کیږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه یم، تېره میاشت مې په یوه هوټل کې کار ونیو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولایاتو ته بسونه ځي او ښه چلیږي. دا یو کوچنی هوټل دی، د شپې

تيرولو ځای نه لري، خو مشتريان يې ډېر دي او خاوند يې په مزو کې دی.
بوډا غلی شو، يو سوړ اسويلی يې ويست، ويې ويل:
دا د اتو ورځو مخکې کيسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې يوه ديارلس يا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه يې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته يې بد رد وويل او له هغه ځايه يې وشاړه. زه حيران شوم، هلک ته مې وکتل، نه يې جامې د سوالګرو وې او نه هم څېره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سيخه ورته ونيول، ده مننه وکړه او په بيړه د کباب په خوړلو بوخت شو.
دی له رنګه ښايسته و، سپين پوست يې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:
ـ ولې سوال کوې؟
هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، ويې ويل:
ـ وږی يم، پيسې نه لرم.
ـ کور دې چېرته دی؟
هلک يوه شېبه غلی و، بيا يې سر پورته کړ، شونډې يې وخوځېدې:

ـ په ایران کې.
حیران شوم:
ـ نو دلته څه کوې؟
هلک په خواشینۍ وویل:
ـ مور، لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او ز ما دوه وړې خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو مور، د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړي، خو زه په ګېډه نه یم مور، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.
ما ور نه وپوښتل:
ـ ولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

هلک وویل:
ـنه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهیږ م چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومیږي.
ـنو دا شپږ ورځې دې چیرې تېرې کړې؟
ـتر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تیرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.
بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.
د بوډا سر وځړید، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:
ـهلک یوه لحظه له ماسره ودرېږ، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوږېینه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ !
ـڅلور خوراکه کباب !

ما نور سيخونه د انګار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د يو بل خوراک فرمايش راکړ، ويې ويل چې يو نږدې دوست يې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سيخونو کې سپين بخرکي مه پېيه! وروسته يې هلک ته پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مساپر دی، له ايرانه يې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځير ورته وکتل، مخ يې را واړاوه، ويې ويل:

ــ وبال لري، ډوډۍ ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدايګر راتلل يو يې هم نا اميده نه پرېښوده، يو دوه اوغانۍ به يې ورته نيولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غريبانو ويشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښې مې پريمينځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سيخونو وپېيله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ وليد، دوی خبرې کولې، ښه

شپېه وغړېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځينې قاچاقبران پېژني، هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.
موږ تر ناوخته ويښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې يې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ.
د هوټل خاوند هم خوګامه لرې د تخت په بل سر کې پريووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر يم. کورنۍ مې په کلي کې ده، يوه مياشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنی لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
څارنوال په بيړه وويل:
_بيا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:

ـ یوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولي وو، سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو کړنګ شو، لویه شیشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.
بوډا غلی شو.
څارنوال وویل:
ـدا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا وویني، باید.
بوډا وویل:
ـما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهیږئ.
څارنوال وپوښتل:
ـغواړې چې چیرته لاړ شې؟
ـ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.
څارنوال وویل:
ـخو که تا ته ضرورت پېښ شو بیا به دې چیرې پیدا کوم؟

د بوډا شونډې وخوځېدې:

ـتا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پيدا کوې.

څارنوال وخندل:

ـزه په خپله خبره ولاړ يم، خو دا زما وظيفه ده، بايد د شاهد ادرس ولرم.

بوډا وويل:

ـدلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره وليکه، قول دی، که مې کار وموند ، په تيليفون کې دې خبروم.

څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخيستل.

شېبه وروسته په پارک کې هيڅوک نه و، د ونې پر يوه لوخ ښاخ يو کارغه ښکارېده او د سپينو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

* * *

ماسپښين دوه بجې وې، څا رنوال پر يوه خيرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز اېښی له تورو چايو ډک ګيلاس يې ور پورته کړ، هوټلي ته يې وکتل، ده د ټايپ د يوې جړ شوې کسټې راوتلې کولمې خلاصولې.

وروسته یې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې یوه ځوانکي پر تېرو سیخانو غوښه پښیله. نور هوټل تش و.

څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو یې وویل:

ــ څه شی غواړی؟

څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کینې.

هوټلي حیران شو.

څارنوال جیب ته لاس کړ، یو کارټ یې راویست، د هوټلي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:

ــ څارنوال (ب)

د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او څارنوال ته یې په وېره وکتل.

څارنوال ورو وویل:

ــ کاروبار دې څنګه دی؟

هوټلي وارخطا شو:

ــ صیب! ښه دی، ګذاره کوي.

څارنوال له چایو غوړپ وکړ، شونډې یې و خوځېدې:

ــ یو څو پوښتنې درنه کوم.

ــ امر کوئ، صیب!

ـتا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وويل:
ـصيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟
د څارنوال شونډې وخوځېدې:
ـخو ته د شپې ميلمه نه لرې.
د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:
ـدوه چايه، څو روپۍ شوې؟
ـپنځلس او غانۍ
هغه د مېز پر سر پيسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.
څارنوال پسې وکتل، هوټلي ته يې مخ وروااړاوه، په ملنډو يې وويل:
ـپه زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خانه کې وکړي، وروسته يې څارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې يې ورپېدې او په لړزانده غږ يې وويل:
ـماته شوه.
ـڅنګه؟
هوټلي چيغه کړه!

ـ له ما څه غواړې؟

څارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، څارنوال وويل:

ـ ته دېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په برېستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، يخني وژلی.

ـ دا دروغ دي.

ـ زه شاهد لرم، زوړ کبابي.

هوټلي په بيړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونيو، سړی پړمخې ولويد، سر يې پر يوې څوکۍ ولګيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

* * *

څارنوال (ب) په خشکه وویل:
ـ اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و.
هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته يې وکتل، شونډې يې وخوځېدې:
ـ نه، ما هيڅ نه دي کړي.
څارنوال تر ګرين ونيو، ورو يې وويل:
ـ تا زه نه يم پيژندلی، ما د ډېرو مجرمينو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوټلي څه ونه ويل.
څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې يې څو ګامه واخيستل، ودرېد، سرې ته يې وکتل، په کاوړ يې وويل:
ـ ته د بخښلو نه يې، تا جرم کړی، يو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ يې، پوهېږې، ته به پانسي شې.
هوټلي ولړزيد. سره سا يې واخيسته، ورو يې ويل:
ـ راځه، يوه معامله سره وکړو.
څارنوال په حيرانۍ ورته وکتل.
د هوټلي شونډې وخوځېدې:
ـ زه يې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
څارنوال وويل:

ـد مقصد خبره کوه !

ـګوره، د هلک دوسیه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشی که.

د څارنوال سترګې رډې راوختې، ټیټ شو، هوټلي یې تر ګرېن ونیو، په خشکه یې وویل:

ـته ماته رشوت راکوې؟

هوټلي وارخطا شو.

څارنوال یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته یې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته یې خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:

ـزه دومره احمق نه یم، پوره پنځه لکه !

پای

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربځو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اورښت د درېدو خواستونه شروع کړل.
واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جيبونو کې به يې له پرتو مردکيو ټکا ايسته او کله کله به يې له لويانو په پټه جفت او تاق کاوه.
په کليوالو کې يو پردی سړی هم ښکاريده، دی يو ژېړ مازديګر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ يې ټولې کړې، په جومات کې يې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندي ووت، واوره په شدت سره اورېدله.
بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کليوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډير نه غړېده، غلی سړی و، چورتونه به يې وهل، خو کله کله چې به د واورې بڅرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به يې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به يې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.
دوئ به په ټيټ غږ ويل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسيږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه يې کوې ! ځمکې به يې ډېرې وي ".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخيست او پټ پټ به يې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې ستړي ستومانه جومات ته راغلل، اوربښت بيا پيل وکړ. بوډا تاويدونکوسپينو بڅرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

ـمه کوه ! مه کوه چې اوورې !

دې خبرې ځينو ستړو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

ـ کاکا ! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.

يوه بل په ملنډو ورغبرګ کړ:

ـ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.

په دې خبره ځو ځوانانو وخندل.

بوډا يوه شېبه غلی و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړېدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وبړې کړې ، ورو يې وويل:

ـبچيانو ! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اوياوو کلونو ته رسيدلی يم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو ،خو زه دا سپين بڅرکي د بل څه لپاره غواړم.

بوډا غلی شو، کليوالو ته يې وکتل،هغوئ حيرانې سترګې ورته نيولې وې، بيرته يې سر وځړيد ، يوه سړه ساه يې وايسته، په خوابدي غږ يې وويل:

ـ تېر ژمی واوره کمه اووريده، يوائې يوه مياشت پرته وه، خو بيا هم ښه و، د کليو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، پښه يې نيوله، د موټرو، موټرسايکلو او ټانکونو سينې يې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووريدې، زما ځوان زوی يې را وويشت او وينو يې د ديوال سيوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوريدو ته مه خپه کيږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووريږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ويلې نه شي او ځو ورځې د وينو د توېدلو مخه ونيسي.

پای

د خير کار

د ورځپاڼې مدير راته وويل:
ـد دفتر بوديجه کمه ده، غواړو چې ځو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستى چانس لرې، دا يو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولاى شې.
چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، يوه ملګري ته مې تليفون وکړ، ده يو داسې ځاى راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پيداکېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښين قضا ټاکلي ځاى ته ورسېدم.
په يوه مساپرخانه کې مې کوټه ونيوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، ځړ دوکانونه وو او خلک کم

ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:
ـ داسې څوک مې په کار دی چې د خیر یو کار یې کړی وي.
سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:
ـ سپین وږیره، مطلب دې څه دی؟
ـ مانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.
سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.
په خبره کې ورولویدم:
ـ موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړیدي؟
نېغ یې راته وکتل، تندی یې تریو شو او په خشکه یې وویل:
ـ لیونی خو به نه یې؟
خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.
یوه شېبه و دریدم، بیا د خوراکي موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پیسې شمېرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ یې راته وکتل او ویې ویل:

ـحکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوې، څه بابا له کاره مې مه باسه.
نا امېده مسافرخانې ته راستون شوم.
یوه شپه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خیرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلي پلو غوښت. یوائې څلورو سپین ږیرو ته د ښوروا کاسې ایښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه یې پوه شوم چې حج ته روان دي.
زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، وریجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپین ږیرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلک راته وابسېدل، و مې ویل:
ـزه په داسې چا پسې ګرځم چې دخیر یو کار یې کړی وي.
یوه وویل:
ـڅه یې کوې؟
ـغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.

د خندا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته یوه له نصوارو په ډکه خوله وویل:

ــ بېکاره دې بولم.

یوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راوایستل، د څادر پیڅکه یې پرې تېره کړه، بېرته یې د وریو پر سر کېښودل، ورو یې وویل:

ــ هسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.

مخ مې ور واړاوه:

ــ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.

ــ ته سم وایې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې پیداکړیدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهې، څه یې کوې؟ هه!

زه غلی شوم، دوئ یوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.

خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې یو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:

ـما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلې دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
ـولې ! په ټوله سیمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته یې خیر ور رسیدلی وي؟ دلته خو پیسه داره خلک ډېر دي.
سړي هوټلي ته ورغږ کړل ! ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـچای درته راوغواړم؟
ـهو
ـشین که تور؟
ـفرق یې نشته
هوټلي ته یې مخ وروا ړاوه، چیغه یې کړه !
ـدوې شنې
وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:
ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.
سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جېب ته یې لاس کړ، سګرټ یې راو ایستل، قوطی یې راته ونیو او ویې ویل:
ـسګرټ؟
د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.

ده یوه سګریټ ته د اورلګیت دانه ونیوله، له خولې یې سپین لوګی ووت او ویې ویل:

ـ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، یوه بله به درته وکم، هر یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسید، خو کلیو ته غزیدلي ټول سړکونه یې خراب کړل.

خواشیني مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ویې ویل:

ـ په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مسافر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره ځاه کیندلې، ټول کلیوال او به ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وویل:

ـ خو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بیړه مې وویل:

ـ پروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته ویښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې ببرته په دفتر کې لید.

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د و لایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونیو ، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمایي اوسیدونکو د ښځیناک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچینۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.
حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و ، پښې یې ځړېدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو ګوتو یې یوه نرۍ لښته ولګېده او په بیړه یې لاس ور ټول کړ.

بوډا چیغه کړه !

_مه ! ! !

نجلۍ مخ واړاوه، ګنې ګونې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو ، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې څاټه.

بیا یې ترڅنګ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د یوې غټې کېلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وویل:

ـ کاشکې چې بمبره وای !

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

ـ ګوره بچو ! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که یې پرې خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو یې چخړي را ایستلې وې او په زنه پوري یې څو تاره سپین وېښته ځړېدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وویل:

ـ وږې یم !

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، خوله یې خبرو ته جوړوله چې ترڅنګ یې یو کړنګ شو. د تلې (ترازو) یوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځیده او د سړک څنډې ته په یوه خوسا ډنډ کې رنګه شوه. بوډا په بیړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت یې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پیاده رو ته نږدې یې کراچۍ ودروله. نجلۍ هم په لاس کې نیولې څپلۍ ببرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په سترې غږ یې وویل:

ـ ده ولې په خلکو پسې لښته را اخيستې ده؟
د بوډا خرې شونډې وخوځيدې:
ـ ځکه چې کراچيو د موټرو لاره بنده کړېده.
ـ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وينې ! ژاړي، تله يې په اوبو کې پرته ده.
بوډا غلی و.
نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنيو او مړاوو کېلو کې يې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نيکه ته يې وکتل او په خواره خوله يې وويل:
ـ يوه کېله را واخلم !
بوډا غلی و.
نجلۍ څه ونه ويل، خو شېبه وروسته يې د نيکه پوست غږ واوريد:
ـ قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، يوه يې ستا.
نجلۍ کيڼ لور ته وکتل، نورو ميوو پلورونکو چيغې وهلې او په لوړ غږ يې روان خلک د ميوو اخيستلو تهوربلل.
نجلۍ خپل نيکه ته وکتل او ورو يې وويل:
ـ ته ولې چيغې نه وهې !
بوډا چيغه کړه !
ـ کېلې واخلئ، کېلې ! ارزانه شوې، درجن په څلو ښنت او غانۍ !
دا وخت ټوخي واخيست او غلی شو.
نجلۍ وپوښتل:

ـڅلوېښت اوغانۍ د بړې روپۍ دې؟
بوډا هغې ته وکتل:
ـهو، بچو ! د پنځو ډوډیو بیه ده.
ـنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟
بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:
ـاصلې بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا هم په ګټه کې یو، خو ګوره بچو ! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.
داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنک ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:
ـڅلوېښت اوغانۍ.
ځوان روان شو.
بوډا پسې ناره کړه !
ـپنځه دېرش ! راشه ! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.
د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمېرلې او تندی یې ورین ښکارېده.
نجلۍ یو غږ واورید:
ـدرجن په څو دی؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:

ـ پنځه ویشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکاریدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

سړي د یوې پلاستیکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وویل:

ـ لویه که وړه؟

ـ چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځلیدې، په بیړه یې کېلو ته وکتل، مخکې په نښه کړې کېله یې ور واخیستله، بوډا څه و نه ویل، سړی د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنګ ودریده.

هغې په غوسه وویل:

ـ څه کوې ! دا هم کیلې دي ! میلمنو ته مې شرموې که څه !

سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یو ځای روان شو.

بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.

بوډا یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوږې موسکا سره وېړې کړې او په مینه یې د نجلۍ پر خړو او خیرنو ویښتو لاس تېر کړ.

پای

اوسپنه

موټر ودرېد ، مساپر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل.
شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.
ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.
شل- يو نيم شل ګامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، ځو مساپر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملګری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ور ننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا دپه وه، بېرته

د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيوري ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر ځنګ يې په ډېران کې يوې تورې خرې خوله وهله...ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بل هم نجلۍ، دواړه خيرن وو، څپولي ويښته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.
دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به يې لاسونه خولو ته کړل، له خيرنو ګوتو به يې سرې اوبه وڅڅيدې.
وروسته يې په هندوانه جنګ شو، هلک د نجلۍ څنګو ته لاس ور واچاوه، هغې چيغه کړه، پر ځمکه يې ګوتې وتپولې، يوه وړه تيږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پرېښودې، سر يې ټيټ کړ او تيږه زما پر ورانه ولګېده.
دواړه غلي شول.
ومې ويل:
ـولې جنګ کوئ؟
سرونه يې وځړېدل، يوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.
خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې او سپينې راوتلې وې.
د هلک له کاوره ډک غږ مې واورېد !
ـسوکه سوکه يې خوره !

سترګې مې ورو اړولې، نجلۍ ته يې برګ برګ کتل. ..له هلک نه مې وپوښتل:
_دا دې څه ده؟
پرته له دې چې راته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:
_خور
_نو بيا يې ولې وهې؟
کوم ځواب مې وانه وربد.
و مې ويل:
_چېرته اوسی؟
نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.
ومې پوښتل:
_نو دلته څه کوئ؟
نجلۍ خرې ته وکتل، په وړه ژبه يې وويل:
_اوسپنې مو راوړي، خرڅوو يې.
خرې ته ورنږدې شوم، ځولۍ د مرميو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کږو وږو اوسپنو ډکه وه.
ومې ويل:
_دا مو له کومه کړې؟
دواړو يوبل ته وکتل، هلک وويل:

ـڅو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځايه راټولې کړې.

نجلۍ په خبره کې ورولويده:

ـدرواغ مه وايه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومې ويل:

ـله هرځايه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کيداى شي کوم ماين يا روغه مرمۍ پکې وي.

دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځيدې:

ـموږ يې پېژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.

په حيرانۍ مې وپوښتل:

ـډېر وخت!

هلک د غره په لمنو کې پرتو کليو ته اشاره وکړه، په خوند يې وويل:

ـهلته هر وخت جنګونه وي، طيارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصيږي.

يو ځل مې بيا اوسپنو ته وکتل، يوه تېره چره په وچو وينو سره وه،

په حيرانۍ مې وويل:

ـدا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

ـد يوه پسه په ورانه کې بنده وه.

نجلۍ په خشکه وویل:
ـ درواغ وايي ! د يوې ښځې له نسه يې راوايستهٔ، هغه مړه وه.
بدن مې زيږ شو ، يو دروند غږ مې واورېد ، دوه ټيټې هليکوپټرې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځير ځير پسې کتل، هليکوپټرې د غره خواته ګړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې څنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.
دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځېدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي

بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې د کورتۍ په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي.
ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه خته.
زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.
چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو ځنو ونیو. او دوو نورو هم په بیړه بیړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.
په کوټه کې یو شور و. چا ژړل.. چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.
دې ننداري ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګری په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:
ــووځئ دسوډر زامنو !
ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چاېجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:
ــباد له ډېره وخته !
ما وخندل:

ـ ځنګه یې کیږې؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.
په خبره کې راولوېد:
ـ او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.
ومې خندل:
ـ همدا سې ده.
یوه شېبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:
ـ وه هلکه! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟
ده یو سوړ اسویلی ویست:
ـ څه یې کیږې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.
حیران شوم:
ـ څه مجبوري؟
په خواشینۍ یې وویل:
ـ کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.
خوله مې وازه پاتې شوه:
ـ څه کیږې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!
ده وخندل. ژېړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې وخوځیدې:

ـزوروره ! خدای دې د سړو کمی نه راولي.
ومې ویل:
ـولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووایه او د کار خلک ورنه جوړ که.
خندا یې زور ونیو:
ـته هم اجبې خبرې کوي. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟
حیرانتیا مې لا پسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ او زیاته یې کړه:
ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.
په حیرانتیا مې وپوښتل:
ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا د جنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داځل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خندا کې وویل:
ـای ساده ګله ! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.
یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیرې کړ. په خپلو تورو څڼو کې یې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه یې وویل:

ـکه خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکاریزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

ـتل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډیر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودریږي؟ هه ! !

پای

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړۍ مخ کې ليکلی و.
نوره ليکنه مې ولوسته:
((تېره مياشت يوه بېسواده کليوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانۍ وويشت، ډاکټر پر سر ولګېد ، ځای پر ځای يې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پوليسو ونيو ، پرون يوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وويل:
ـآفرين ! دې ته وايي عدالت، دا وحشي بايد خپله سزا ووينې !
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه. وږی وم، کانتين ته لاړم، ديوه برګر فرمايش مې ورکړ، تيارېدا يې دوه ـ درې دقيقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس يې راوغوښتل، ورځپاڼه يې پر ميز وغوړوله، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
دا خبر دې لوستی دی؟

سترګې مې ورواړوولې، ګوته یې پر هماغه عنوان ایښې وه:
((یو قاتل په اعدام محکوم شو !))
ورو مې وویل:
ـهو !عدالت باید همداسې وي !!
دی یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ورور یې راغلی و، ویل یې چې وکالت یې په غاړه واخلم !
دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې !
یوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونیو.
خوند یې بد نه و، خو ترشي یې ډېره پکې اچولې وه.
په ډکه خوله مې وویل:
ـنوڅه ته ګورې؟
ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې یې وخوځېدې:
ـنه شم کولای !
ومې خندل:
ـغوړه ګوله نه ده، که څنګه؟
ویې ویل:
ـنه ! ښې پیسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسیې راته پرتې دي !
داوخت یې ناره کړه !

ـ چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه !

د هلک غږ مې واورېد:

ـ دا دی له کړايي مې راويستل !

ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـ په دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟

ځواب مې ورکړ:

ـ هيڅ ! بېکاره يم !

ويې ويل:

ـ نو څه ته ګورې ! دا دوسيه ته واخله !

د هغه وړانديز مې خوښ شو، د قاتل دوورورد مبايل شمېره مې ورنه واخيسته، برګر مې وخوړ او په بېړه پورته دفتر ته وختم.

* * *

په يوه اوږد او تنګ دهلېز کې په يوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سميټي ديوالونه وو، سوړ بوی ترې لتېده...عسکر ښي لورته وګرځېد، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخيستل... زينې ښکته شوې وې، لاندې ښکته شوم، تپه تياره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د

یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:
ـ دې خواته !
ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریځه یې درلوده، په دریځه کې پنځه سیخونه ولاړ ول.
عسکر وویل:
ـ یو پاو وخت لرې !
له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.
کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولي ته یې وچې سترګې نیولې وې...
مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:
ـ زه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.
ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.
ورو مې وو یل:
ـ ګوره ! موږ دومره وخت نه لرو ! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا

دې راکښته شي، خو اول باید په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟تا ولې ډاکټر وواژه؟
نېغ یې راته وکتل..پوخ ځوان و، سترګې یې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږیره یې درلوده، لونګۍ یې تړلې وه.
ورو یې وویل:
_څه ګټه به وکي؟ما...
په خبره کې ورولوېدم:
_دا قانون دی، ته د دوهمې او دریمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به یې !
ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.
حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وویل:
_تا ولې د ښار مشهور ډاکتر وواژه؟
خندا یې زور ونیو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو، ورو یې وویل:
_هغه قاتل و !
په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:

ـ ته څه وايې؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم يې درلود، په عزت ياديده!

يوه شيبه يې راته وکتل، وروسته يې يودم وخندل، په ملنډو يې وويل:

ـ ځه وکيل صيب! ځه! زما غم مه کوه! نه مې يې په کار!

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وويل:

ـ زه له ډيرو مجرمينو سره غږيدلی يم، خو ته په ټولوکې ناپوه يې، په خپل خير نه پوهيږې!

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې وويل:

ـ کېنه! دومره تيزي مه کوه!

کېناستم.

سړی يوه شيبه غلی و، وروسته يې وويل:

ـ زه دهقان سړی يم، په چا مې کار نه درلود، يوه ګوله وچه، لنده رارسيده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم. دوه مياشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو، اول يې درد کم و، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته يې له درده ټوپکې شروع کړې، مور يې باديان ورته وټکول، ، توده خښته يې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا يې تاويز ورته راوړ، خو ګټه يې ونه کړه، هلک لټ په لټه

اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو، مور یې ژړل، تر سهاره ویښ وو.
په سپېده چاود کې مو ګاونډیان خبر کړل، له بل کلي یې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته یواځې یو ډاکتر و، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.
له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره یو ساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښار ته راورسیدو، یه یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښتنه وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.
سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریځې په تته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:
هلک مو په یوه اوږده ځوکۍ څملاوه، ډاکتر یې سرته ودرېد، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکاږله...وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!
هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یووړې، ببرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت

راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:
ـ هلک اپنډکس دی، باید ژر تر ژره عملیات شي.
بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی، لاندې دواخانې ته ورشه!
په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.
ډاکتر وویل:
ـ ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې!
خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوښت، مور یې ژړل...
له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.

بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت..په خواره خوله مې وویل:
ـډاکتر صیب ! له مور سره یو اځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.
برګ یې راته وکتل
د خواست په ژبه مې وویل:
ـخیر دی، ته عملیات شروع کړه ! زه به له کلي پیسې راوړم.
پرته له دې چې راته وګوي، ورو یې وویل:
ـکاکا جانه ! دا شخصي کلینیک دی !
غوني مې زیږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونیو، هغه شاته شو، په خشکه یې وویل:
ـته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.
له دې سره یې ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـوخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم !
د هلک چیغه مې واورېده..کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه یو ګام څټ ته شو، لاړ، خپله سپینه چپنه یې

ویسته، بکس ته یې لاس کړ، تر مخ یې ودرېدم، په خواره خوله مې وویل:
ـد خدای له پاره ! درې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه،خو...
په خبره کې راولوېد:
ـ ته ولې نه پوهېږې ! وخت مه ضایع کوه !لاړ شه او هلک یوه دولتي روغتون ته وسوه !
داوخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسۍ خواته روان شو.
په بیړه دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...
د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سیټ کې پرېیست، په بیړه دواخانې ته ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې سپین ځګونه توېدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډي زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې

خبرې کولې، خندل یې....لړمون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سګرټ دانۍ ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته وابښېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې سترګې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو یې رڼې اوښکې روانې وې..وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ یې وویل:

_قتلونه مختلف دي، څوک یې برالا وژني او څو ک یې هم؟!!!

سړي یو دم وژړل او خبرې یې پرې شوې.

پای

وېره

ما ډېرې وېرېدلې ځيرې لېدلې دي، خو کلونه وو تل، يوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.
دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچينی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پريمينځل. نيکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه يې لرل، چونډاره کوچيانی کميس به يې اغوست او سپينې ځنې به يې له وربښميني ژېړې لونګۍ راوتلې وې.
يو ماخوستن نيکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.
په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نيکه سره يو ډنګر سړی

ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډی ږیره یې درلوده او ګولې
ته به یې خوله تر اندازې زیاته خلاصوله.
دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې یې کولې او کله کله به یې خندل. له
غرېدا پوه شوم چې سړی له لیرې راغلی او نیکه له پخوا پېژني.
دوئ تر ډېره له یوې او بلې وغږېدل، بیا د دروازې کړپ شو، تره مې
له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د میلمه خبرې پرې شوې، ما
وروکتل، څېره یې نیولې وه، په وېره یې وویل:
_زه دلته نه شم وېدېدای.
نیکه په حیرانۍ ورته وکتل، د میلمه شونډې وخوځېدې:
_ته خو پوهېږې! زه بدي لرم.
نیکه وخندل:
_هیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شوا روزه لار دې وهلې،
بیا هم وېرېږې!
د سړي تندي ګونځې پیدا کړې، په خواره خوله یې وویل:
_د خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي،
غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.
سړی یوه شېبه غلی شو، وروسته یې نیکه ته وکتل، د خواست په
ژبه یې وویل:
_تا بدي نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.
پای

لېونی

بوډا وویل:

ـ ته یې نه پېژنې ! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښایست یې نوم درلود، تورپېکې نومېده. پر هغې مین و.

یوې ښځې په بیړه پر خپل مخ پوړونی ورکش کړ، لېوني ته یې وکتل، په ډېران کې یې ګونډې وهلې وې، څپولې ږیره یې درلوده، ګرېن یې شکیدلی و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستیکي ستنې ور ټولولې.

د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره یې لیوني ته وکتل، بیا یې د ټکری له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه لیرې د یوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، چیغه کړه !

ـډاکټر صيب! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسيږي؟ ټکنده غرمه دې کړه!

سړي کوم ځواب ور نه کړ.

بوډا په لوړ غږ وويل:

ـمرداره مو کړه!

سړي په غوسه ور ته وکتل، څه يې و نه ويل او کلينيک ته ننوت.

د بوډا تر څنګ ناست ځوان وويل:

ـسړی دې يوه روپۍ کړ.

بوډا څه ونه ويل ، له ځمکې يې يو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د ليکو پر ايستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

ـښه ځواني يې ده.

د بوډا تندی تريو شو ، په خشکه يې وويل:

ـخود نو! د ورځې درې څلور شله مريضان ګوري، سل اوغانۍ فيس اخلي، لمر يې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندي کولبه پرې و کړه، بيا يې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړيږي که نه؟!

ځوان په خبره کې ور ولوېد:

ـڅه بابولاله وايې! ليونی در يادوم، ته ورته وګوره، هډور ځوان دی.

ښځې بې اختياره له خپل غوږ څخه وښنته ليرې کړل.

بوډا وويل:
ـاوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژنيتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی!
ځوان يوه شېبه غلی و، بيا يې د خپلي سدرۍ جيب ته لاس کړ، شنه پلاستيکي وړه کڅوړه يې راوېسته، يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وويل:
ـنومره دې څوومه ده؟
د بوډا تندي ګونځې پيدا کړې:
ـنه پوهيږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.
وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:
ـدوئ تر ما مخکې راغلي وو.
ځوان نصوار تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، ليوني ته يې وکتل، ويې ويل:
ـته يې کيسه راته وکه!
بوډا يوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترګې ورته نيولې وې، وروسته يې وويل:
ـ درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و، پلار يې نه ورکوله،نجلۍ يې د بل يوه په نامه کړه، دی هم ليونی شو، بس!
ـنو مينه څوک ليونی کولای شي؟
ـنه پوهېږم، ورشه! ليونی به درته ووايي!

دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه !

ـد ملک تور لور، تورپیکۍ !

چا ځواب ور نه کړ.

سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه !

ـد ملک تور لور تورپیکۍ !

دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ږو ته ځنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بیړه یې ورته وکتل، نجلۍ وویل:

ـمورې ! نوم دې نه اورې ! نوبت دې دی.

پای

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...
ببرته یې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښویې زور وکړ، له تېرې پربښې پورته شو، لاندې یې په دره کې د ولاړو کلیوالو پر سر یوه دوره وخوړه او د یوې ونې په یوه وچ ښاخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...
ولاړو خلکوسترګې ور واړولې، یوه تیږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو ببرته لنډ راوګرځېد اویوه هسکه یې دناستي لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې یې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.
وروسته په ولاړو خلکو کې یوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بیړه یې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو یو بل ته وکتل، ټولوخپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې یې له خواشینۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتني سر کې د وړو تیږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غړۍ اوږدې شوې، یوه سړې منډې را وهلې... پټکی

یې په غاړه کې ول ول پروت و او سپینه ږیره یې باد یوې خواته اړولې وه.
کله چې ډلې ته ور ورسېد ، ځای پر ځای ودرېد ، بیا یې څو لړزانده ګامونه واخیستل، لوڅو پښو یې د خوړ په سپینو وړو تیږو دوینو سره ټاپونه پرېښودل.
بوډا د یوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد ، لینګې یې ولړځېدل او کله چې یې خوار ځنګنونه پر وړو تیږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګې شو. د بوډا چاودې او نری ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه یې ستوني ستغ را واړاوه، په ځیر ځیر یې ورته وکتل، د سړي تور او ګاړګوتي ویښته سپیره وو، مخ یې شین او پړسیدلی ښکارېده او لوڅې تورې سترګې یې له ژېړو مېږیانو ډکې وې.
بوډا یوه شېبه په ځیر ځیر ورته وکتل. بیا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ یې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې یوه تېره کوکه تاو را تاو شوه !
_اه زویه ! اه زویه ! اه.....

پای

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...
پر تخت پرتې ځوانې ښځې سترګې رڼې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې یې دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، ګوشی یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:
_څوک یې؟
غوږ یې و تخنېد:
_اه ! ګرانې، زه یم.
ښځې یو اوږد اړږمی ویست، ورو یې وپوښتل:
_څنګه یې؟
_ښه یم، ګرانې ! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یادېدې.
ښځې خبره ور پرې کړه !
_څه وخت راځې؟

مقابل لوري وویل:
ـ بس ! د طیارې ټکټ مې اخیسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، دربیمه به په کور کې یم.
ښځې یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې ګونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:
ـ اه ! ګرانې ! پوهیږې چې څومره درپسې خپه یم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره ! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو ربښتیا ! نن مې د سرو زرو یوه ښکلې غاړکۍ درته واخیسته، ډېره قیمتي ده، الماس پکې کار شویدي، ستا له سپینې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، یوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړیدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته یې ووایم !
ښځه په خبره کې ور ولویده:
ـ ګرانه ! ستا روغتیا ته اندېښمنه شوم، سترې به یې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.
سړي په خوند وویل:
ـ دا دوه ساعته لټ په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کیږي، کله وید بدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسي نه ده؟ !
د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـهمداسې ده.
سړي وويل:
ـښه ګرانې، دادی ما ستا په ياد سترګې سره ور ورستې، په دې هيله چې په خوب کې دې ووينم، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.
ښځې په بيړه ګوشۍ کېښوده، وروځې يې سره ورغلې، په خشکه يې وويل:
ـاحمقه ! ! !
د هغې ترځنګ پراته ځوان څنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رنې کړې، شونډې يې وخوځيدې:
ـڅوک و ؟
ـخاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.
ځوان د هغې تر نرۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې ړنګه کړه، ورو يې وويل:
ـخوا مه بدوه ! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:
ـ پلاره ! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.
زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځېد او بیا یې سر پورته نه شو.
د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارټن ودباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارټن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارټن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.
په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.
ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارټن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او

په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ يې وويل:
ـما د جوارو د پټي د اوسېدونکو موږکانو لپاره يوه لويه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ. له دې هيسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټيم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنيو کارونو کې کومه نيمګړتيا ووينې، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزيران و ټاکم، مخلص وزيران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپير ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.
خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتيا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بيرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډيو نورو پټيو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړيکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه

سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسېدونکو موږکانو دخوشالۍ په ښه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم او تیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه موږکان خو شې شول چې د ده د پلار د واکمنی پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نېول شوي وو.

د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې یې ښه لیدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ویني، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مینه پیدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي اوسېدونکو موکانو ته زیری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر یو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا یوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو یوه برخه یې د پټې پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې یو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو یې وازګې پیدا کړې وې، خو کله چې ذخیره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټې تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بیا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ویې ویل چې که دوئ په ګډه پټې ته له نږدې لښتې څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټې بیرته شنه کېدای شي،. ده زیاته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه یې د یوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټې همداسې وچ پاتې شو.

په دریم ځل چې د پټې موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دلیل یې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چلیږي، دوی باید په خپله کار وکړي، د پټې په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره یو څه ومومي.

www.saharonline.net سهار آنلاین ټکی نیټ

د ځوان پاچا دا خبره د پتېي په موږکانو ښه ونه لګېده او يوه پاچابې کفايته وګڼله. دې سپکاوي وزيرانو ته غوسه وروسته او ګنهګار موږک ته يې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سينه وويل چې د پتېي موږکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.

دريم ځل د پتېي پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وويشل شول، خو دوئ د پتېي له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...

څه موده وروسته بيا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې نااميدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وويل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتېي موږکان بايد پخپله کار وکړي، پتې زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پيدا کړي.

د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته يې وويل چې له دوئ سره يې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم يې ونه خوړ او د جوارو د پتېي اوسيدونکو موږکانو ته يې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.

وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، يوه د پاچا پر لکۍ خوله ورولګوله او بل يې يو بريت ور وشکاوه.

د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډیره موږ پخپله ملامت یو، د پتې موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه ووېشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پتې موږکانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پانې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچنې موږکان پټول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په زړه ورځ ور تلل او کوچنې موږکان به یې تښتول.

د ځوان پاچا خواشیني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډیو تېری کاوه، د پټي وچېدو یې زړه خوړ، چا یې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا بربت په لنډه موده کې سپین شول.

په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالۍ دا وړاندیز ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به یې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې یې غوښتې او بیخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه پیشو ډېره ژر ستړې شوه، خو وروسته یې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به یې

هره ورځ د پټي درې څلور موړکان تر ستوني تېرول. د پیشو په دې کار پاچا هم خبر و، خو له وېرې یې څه نه ویل.
ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا یې کړوپه شوه او کله چې یو سهار وزیران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په یوه کونج کې ستوني ستغ پروت و، سترګې یې پټې وې، زړه یې غمونو درولی و او بدن یې پړسیدلی ښکارېده.

پای

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به یې چیغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځیرونه به یې وشرنګېدل، سر به یې پورته کړ او بدن به یې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځېدلي کسان خواشیني وو، دوئ په راوتلو رډو سترګوځواني نجلۍ ته کتل او په څېرو کې یې ګونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې یوه چیغه کړنه!

ـتور کوډګر ناوخته شو!

تر څنګ ولاړ سړي په عاجزۍ وویل:

ـد پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس باید را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، یوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج یې له سره لیرېکړ او په خپلو اوږدو سپینو څڼو کې یې ګوتې تېرې کړې. یوه شېبه غلی و، وروسته یې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

ـکه زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

دولاړو درباریانو سرونه وځړېدل، په ښېرو کې یې وېره ښکارېدله او وزیرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.
یو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شیشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباریانو اوږدې زرینې چپنې ځلېدلې.
د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې یې ځګونه پیدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلایي موټ یې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځیرونو شرنګ وکړ، چیغه به یې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.
لمر په لوېدو و چې د ماڼۍ یوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزیرانو د سالون لویې دروازې ته وچې سترګې نیولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ایست. شېبه وروسته یو زوړ سړی راښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږیره یې درلوده او پر نری غاړه پورې یې په خړسپېڼسي پیېلو څو هډوکو ټال خوړ.
پاچا او درباریانو د احترام په ښه خپل سرونه ټیټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست.
ښه شېبه یې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده باڼه نېغ ولاړ وو، تر سترګو یې یوه توره حلقه راګرځېدلې وه او پر سرو شونډو یې سپین ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجینې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او یو خیرن جام یې راویستل،

وروسته ودرېد، له ځان سره يې څه وويل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وويل:

ـ زه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځېدلې، بيا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجين ته يې لاس ور وغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه يو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، څنځيرونه وشرنګيدل او تور کوډګر چيغه کړه!

ـ اې شيطاني اروا! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو يې سوروالی پيدا کړ او شېبه وروسته يې سترګې سرو وينو ونېولې. نا څاپه يې له شونډو يو ډډ نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.

غږ وويل:

ـ تر ټولو بد مرغه انسان!

له دې سره د ځنځیرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځید، په لاس کې نیولې ککرۍ یې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات یې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو یې توروالی پیدا کړ او شېبه وروسته بېسده پریوته.

پاچا ور مخته شو، د چینې لستوڼي یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد

تور کوډګر وویل:

ـد پاچا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووینې.

پاچا یوه شېبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ ور واړاوه او امر یې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ورته پیدا کړي.

له لمر ختو سره ډولونه ودربېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چیغې یې وهلې چې ترتولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.

په ماښام کې پاچا او وزیران بې خوبه او خواشیني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راووړ چې تر ټولو بدمرغه انسان یې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته

حاضر کړي. شپږه وروسته په یوه کټ کې د اسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لوېې بوټۍ ته ورته و.

سړي وويل چې دی يو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې يې لاس او پښې غوځې شوېدي او د مخ لوی پرهر يې هم د توري نښه ده.

د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځيرونه وشرنګېدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې يې ځګونه وبهيدل. تور کوډګر د سړي د ايستلو امر وکړ او ويې ويل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخيستې او تر ټولو نيکمرغه انسان دی. وروسته يې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.

نيم سات نور هم ووت، بيا د يوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې يوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټينګه نېولې وه او وارخطا وو.

ښځې په ژړا کې وويل چې خاوند يې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان يې له لوږې مړه شول، نورو ته يې يو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي يې ساتلي دي. دوئ په يو ه وېرانه کې اوسي، يوازې څلور ديوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بيا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.

ځنځيرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.
تور کوډګر وويل:
ژوند يې تريخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ويلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.
شېبه وروسته يو په ونه لوړ بنيادم په سالون کې ودرېد، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپين و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباريانو په څېرو کې ګونځې پيدا شوې، خو تور کوډګر وويل چې خبرې دې وکړي.
د سړي سر وځړېد او له خولې څخه يې يوائې يوه جمله را ووته!
ـزموږ خاوره پرديو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د ماڼۍ لوېې شيشې ولړځېدې، له کټ څخه يو تور لوګی پورته شو او يوې ويروونکې چيغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!
وسوځېدم!
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به يې د پړانګ کله د ليوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته يوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، يوې سپېڼې رڼا

ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شیبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو !

ــ پلاره ! زه مو ولې ترلې یم؟

تور کوډګر وویل:

ــ تر ټولو لویه بد مرغي، د خپلو اکۍ نه درلودل دي.

پای

تور سرې

يو مړی وشو، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داخل بل پلار د انتقام خبره کوله.
کلونه تېر شول، سينې غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته يوائې تور سرې پاتې وې.

پای

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګرې کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.
کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راوور، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.
علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
ـ خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده، بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو يې يوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو يې ويل:

ـشکر وباسه چې د کور مسوليت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

يوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

يو سوړ اسويلی يې ويست ، شونډې يې وخوځېدې:

ـڅه درته ووايم، اووه سره عيال لرم، ټول واړه دي، ځوک ناروغه وي، ځوک د مکتب کتابچې غواړي، يو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو ربېلو ته يوه مياشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

يوه شېبه غلی و، بيا پرته له دې چې راته وګوري په خواشينۍ يې وويل:

ـنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ويل:

ـشپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.

په اوږه يې لاس راکېښود او مننه يې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو مياشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه !

زه هم په بيړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.
خدای ته مې شکرونه ويستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته يې په خواشينۍ راته وويل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي يې له خاورو مړه راوايستل، يوازې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه !
زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بايسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو ديوالو پرځای غټې تورې لوټې پرتې وې، چا راته وويل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږيره يې ببره وه او تر مخ يې خو جريبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غريو کې يې وويل:
ـد غنمو ريبلو ته مې زړه نه کيږي، نپوهېږم ! په چا يې وخورم !

پای

ګېله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته يې خيرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پوري يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.
مور يې په کاوړ وويل:
ـ چا دومره ځورولې يې؟
کونګري ژړل...
مور يې په پاسته غږ وويل:
ـ چرګې دا کار کړی؟
کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.
مور يې وويل:
ـ خوسکی و.
ـ نه

_ام م م م پیشکه؟

_نه

مور یې فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

_دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غریو کې یې وویل:

_انسان و.

مور یې یودم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ یې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو یې وویل:

_اه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګېله!!!

پای

پښتون

سړي غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:
_غواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه ! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه !
هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:
_خیرو کاکا ! نقشه د مندې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه !
ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:
_یاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم دراخله، یو څو لیکې ولیکه ! بس !دا یې هم نخشه ! چاره نه وه، ومې ویل:

ـسبا ته یې وغواړه !
سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:
ـ ایله دې نره خبره وکړه ! خو ګوره ! د زوروري کلاه نخشه به راته لیکې، ځلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه ! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.
په حیرانۍ مې وویل:
ـته خو بدي دار نه یې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟
په زوته یې وخندل:
ـای ساده ګله ! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه !
دی روان شو، ماته د یوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د ښېګاه یې نه لرل، خو کله چې یې د ختهو کور جوړاوه، لومړی یې د ګراج ځای پرېښود، ما یې علت وپوښت، ده راته وویل:
((هی هی انجنیر صاحب ! خدا کلانه ! میشه که صاحب یک موتر شویم.))

پای

مورنۍ ژبه

پلار په خواشينۍ وويل:
ـتا هيڅ هم نه دي زده کړي !
د ماشوم سر وځړېد.
پلار وويل:
ـڅلور مياشتې يو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې !
د جامو د ګنډلو د ماشين غږ ودرېد ، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:
ـسړيه ! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به يې کي.
د سړي تندی تريو شو ، لاسي بکس يې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:

_ګوره زړګیه! ته باید خپل درسونه وو ایې، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.

ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...

ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:

_هله ګرانه! د مکتب وخت دې دی !

هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.

هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر ګړندي روان ول، یو لاروی ورد مخته شو، ماشوم یې تر لاس ونیو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و، معلمې یې پر توره دړه د الفبا توري ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:

_خوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید !

ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل..

شېبه وروسته معلمې وپوښتل:

_قندولک !تو چرا نوشته نمیکنی؟

ماشوم ورو وویل:

_څه ؟

د معلمې شونډې وخوځېدې:
_چه گفتي؟
هلک بیا خپله خبره تکرار کړه !
_څه وکم !
معلمې تندی تریو کړ !
_بچیم ! مه پشتو ره نمیفامم !تو چه میگی؟
ولاړه شوه ، د یوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده، په خوشالۍ یې وویل:
_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی !
د تختې پر سر پر یوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :
((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ازادي

ځوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوځیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګی یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګي ټوټې) یوې بلې خواته ولوېدل.
نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې ، کیڼ لورته ړنګه شوه، سر یې د چوترې پر سمیټي ژۍ ولګېد ، ځای پر ځای پرېوته.
هلک د هغې تشي ته لغتې ونیولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې ځخه یې ښېراوې راووتې:
_ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وینې...
هلک لاس ور وغځاوه، ښځه یې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته یې دوه_ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد ، له خولې ځخه یې ځګونه باد شول:
_وژنم یې !
دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کټه کېناست.
ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، ښځې په ژړا کې وویل:

ـمړه دې کړه !
هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونی تېر کړ، څه یې ونه ویل.
د نجلۍ زګېروی واورېدل شو، شېبه وروسته یې سترګې رڼې کړې، یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.
مور یې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې یې په وینو سرې شوې، په غریو کې یې وویل:
ـڅه ووایم، خدای دې ځوانیمرګ کي.
وروسته یې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.
ښځې هلک ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
ـڅه خطا، څه ګناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه یې وویل:
ـدا دریم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي !
مور یې چیغه کړه !
ـنو په دې کې څه خبره ده؟
هلک په غوسه وویل:
د کلا تر مخ هلکان مرد کي کوي، شرم دی شرم !
ښځې په غریو کې وویل:

ـزار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مينځو ! اوبه راوړي !
هلک چيغه کړه !
ــ دومره آزادي مه ورکوه ! که مې دا وار ولېده ! مرداره به يې کم له دې سره يې په جېب کې پرتو مردکيو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

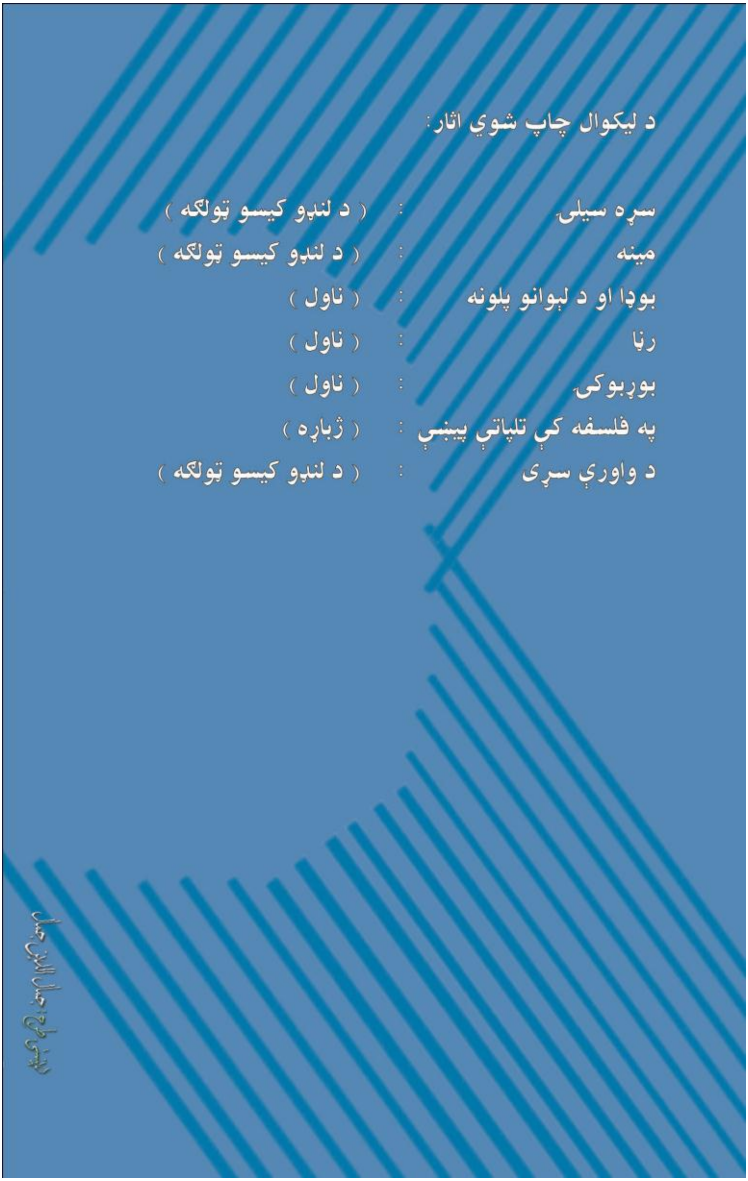
د لیکوال چاپ شوي اثار:
سره سیلۍ : (د لنډو کیسو ټولګه)
مینه : (د لنډو کیسو ټولګه)
بوډا او د لېوانو پلونه : (ناول)
رڼا : (ناول)
بوربوکۍ : (ناول)
په فلسفه کې تلپاتې پيښې : (ژباړه)
د واورې سرې : (د لنډو کیسو ټولګه)